

* * *

Vaig sortir a caminar amb ell diverses vegades. Normalment en grup. Que recordi, una sola vegada, ell i jo sols, que vam anar als Munts.

Els qui eren les seves *bèsties negres* eren el seu cosí en Salvador Vicens i en Miquel Villà. Li retreien que, amb el que menjava no es podia aprimar. El que passava és que si el Joan era un "home de vida", els altres dos eren uns "llepafils". N'hi havia tant per donar com per prendre.

Allò que he dit de que volia anar al davant del grup, va quedar ben palès un diumenge que amb el Nitu i en Villà vam sortir amb intenció d'anar fins a Manlleu per pujar a Bellmunt.

Vam agafar el primer tren a les sis del matí. Però un cop a Vic ens decidirem i vam demanar al revisor que ens allargués els bitllets fins a Ribes. El canvi va ser fruit de que vam decidir anar a Núria tot pujant amb el cremallera, i seguidament cap a Nou Creus, Carançà, Nou Fonts i tornar a Núria.

Així es va fer.

Tant bon punt arribats a Núria vàrem començar a caminar. El Nitu davant. De seguida vaig parar compte que anaven mal dades per a mi, doncs allò no era caminar normal. Era un espècie de "paso ligero".

Vam pujar per la tartera arribant a Nou Creus. Ells dos abans que jo. Em van esperar. Però tant punt els atrapo, ells que s'alcen i enfilen avall cap als llacs de Carançà... i així tot seguit.

En Joan Bertran rep la Insignia Daurada de l'AEG durant el Sopar social de l'entitat l'abril del 1996. Foto Maure Lúis

Es va pujar cap a Nou Fonts i un cop carenat es va iniciar el descens cap a Núria. No havíem fet més de tres o quatre-cents metres de camí quan el Nitu es mira el rellotge i diu: "Si ens afanyem, encara podem agafar el primer cremallera cap a Ribes...". Allò va ser infernal! Es va aconseguir agafar el primer cremallera... Ells, que anaven més endavant em van comprar el bitllet. Vaig entrar al cremallera i...vaig quedar assegut tot d'una peça.

No sabia on tenia les cames ni els pulmons i es veu que la meua cara deuria donar la imatge d'un moribund sense possibilitats de salvació!

Unes venerables, agradables i espigades devotes de la Mare de Déu de Núria que havien pujat al Santuari,

al veurem en aquell estat – elles seien quasi davant meu al vagó del cremallera – varen començar a fer uns comentaris de sorpresa pel meu estat i de compassió, penso jo, per la meua ànima, doncs sense massa convicció, però donaven crèdit a que hi havia la possibilitat de que traspassés...

Mentrestant, aquell parell d'amics (?), em miraven i reien...

Renuncio a seguir escrivint sobre aquell dia. Podria ferir la susceptibilitat d'algun lector.

* * *

Quan amb l'Amadeu Caballeria vam iniciar la tanda de sortides que va durar més de trenta anys, si bé tots dos érem socis de l'Agrupació i, a distància, seguíem les activitats, vaig perdre el contacte directe amb en Bertran.

La última vegada que coincidirem junts en un acte de l'Agrupació, va ser l'any 1996, el dia 20 d'abril, amb motiu de lliurar-nos l'entitat la insígnia daurada a 11 socis en reconeixement a la fidelitat de més de cinquanta anys com a socis.

Una de les darreres fotografies d'en Joan Bertran. Foto Maure Lúis

Ens vam saludar i el comentari inevitable va sorgir. Una ullada als cridats a ser guardonats amb la insígnia daurada presentava un panorama no massa afalagador... en Riera Rovira va encetar els comentaris, "si no fos això... si no fos allò"; amb l'Estrada ens vam mirar i... vam somriure; el Nitu em va explicar que li practicaven l'Hemodiàlisi...

El dia 25 d'agost de 1997 ens va deixar. A les seves exèquies hi van acudir els seus innombrables amics fent que la Parròquia de Sant Esteve quedés plena de gom a gom.

Amic Joan, bon repòs. Que descansis en pau, i si et ve de gust, camina tot el que vulguis o puguis, dins d'aquest infinit en el que si ens retrobem, altre vegada farem camí junts.

Pere Crusellas i Solsona

El meu agraïment per la seva col·laboració als amics Josep Quintana i Alfons Garcia